

Rent bortset fra Muligheden af dens Gennemførelse tror jeg ikke, den fiskale Interesse ved en saadan Beskatning er overordentlig stor. Enhver indirekte Beskatning maa ramme den almindelige Befolkning, naar den da virkelig skal betyde noget finansielt, og deraf kommer vel den almindelige Modstand, som denne Beskatning har mødt gennem Tiderne. Jeg tror, at det er yderst vanskeligt at komme til Forstaaelse af, hvad man vil lægge ind i Begrebet Luksus. Det, som er Luksus for den ene, kan en anden maaske anse for en Livsnødvendighed. Man gennemførte ganske vist forleden Dag en Beskatning af Spiritus, og ogsaa ved den Lejlighed blev der sagt, at det var en Luksusbeskatning. Men jeg synes, at den højtærede Finansminister havde fuldstændig Ret i, at dette var en Lov uden Princip, det var en ren og skær praktisk Foranstaltning, som blev foretaget ud fra de foreliggende Forhold, at man havde forbudt denne Produktion, og man lod saa Værdiforøgelsen gaa ind i Statskassen. Endelig har man Gang paa Gang talt om Jernbanetaksterne, og hvis nu Forholdet var det, at man hurtigt og let kunde træffe en Ordning, hvorved man beskattede den Transitbefordring, som finder Sted for Tiden, kunde jeg forstaa, at man havde sin Opmærksomhed saa stærkt henvendt paa dette Forhold. Men det er ikke en Ting, man saadan kan løbe til. Saa vidt jeg kender Forholdene, vil der gaa adskillig Tid, før man kommer overens med vore Nabolande om at praktisere en saadan Ordning. Jeg vilde dog synes, at hvis man i dette Øjeblik forhøjede Godstaksterne, vilde det være i høj Grad inkonsekvent. Vi er i Øjeblikket inde paa en Reguleringspolitik. Det ærede Medlem, som talte for Venstre, anerkendte Berettigelsen af den, og denne Anerkendelse af Reguleringspolitikens Berettigelse breder sig mere og mere. Der er faa Mennesker, som i Øjeblikket tror eller mener, at det vil være muligt at føre en økonomisk Politik her i Landet, i hvilken Reguleringspolitikken ikke er afgørende. Derfor synes det mig urimeligt, om man den ene Dag nedsatte Priserne paa adskillige Varer, derved at Staten yder Tilskud til dem, for den næste Dag at tage en Del deraf tilbage i Form af forhøjede Jernbanetakster. Hvad vilde man sige til, at man f. Eks. den ene Dag gav et forholdsvis stort Tilskud til en Vognladning Majs, saaledes som man gør i Øjeblikket, og den næste Dag tog noget af Tilskuddet tilbage i Form af forhøjede Jernbanetakster? Eller hvad vilde man

sige til, at Staten den ene Dag ofrede en hel Del Penge paa Flæskeproduktionen og den næste Dag tog en Del deraf igen ved forhøjede Jernbanetakster? Jeg tror, at det vilde blive en Svikmølle, der ikke var nogen Mening i. Ved Talen om Jernbanetakster kan der anlægges to Synspunkter. Der er det forretningsmæssige Hensyn, og skal det være det afgørende, skal man maaske forhøje Taksterne, skønt ogsaa derom har der i høj Grad været Uenighed. Jeg erindrer saaledes, at det ærede Medlem, som i Folketinget førte Ordet paa Venstres Vegne, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) i tidligere Tid har hævdet, at den fornuftigste og finansielt bedste Jernbanepolitik var den at nedsætte Taksterne saa meget som overhovedet muligt. Nu er man altsaa kommet til en anden Opfattelse. Men jeg kan ikke se rettere end, som jeg nævnte før, at naar man har givet en hel Del Tilskud fra Statskassen, vil det være inkonsekvent at tage dem igen i Form af forhøjede Jernbanetakster. Jeg for mit Vedkommende vil hellere lade Spørgsmaalet om Forrentning af Statsbanerne være Nr. 2 og lade deres kulturelle Opgave være det afgørende Synspunkt. Det er rigtigt, hvad Finansministeren forleden Dag anførte, at Kravet om, at Statsbanerne skal ikke alene forrente sig, men maaske endogsaa give Overskud, i sine yderste Konsekvenser vilde medføre ganske urimelige Forhold. Han sagde nemlig, at der var adskillige Jernbaner, som ikke forrentede sig, men skulde alle Jernbaner forrente sig, vilde der neppe blive saa forfærdelig mange Tilhængere af dette Krav. Man har tværtimod anlagt Masser af Jernbaner, om hvilke man paa Forhaand ved, at de umuligt kunde forrente sig, men saa forstaaer jeg ikke, hvorledes man under de nuværende Forhold kan kræve, at Jernbanerne under alle Omstændigheder skal kunne forrente sig. Jeg tror, som sagt, at den Beskatningsform, vi i den senere Tid har praktiseret, er den eneste mulige. Er nemlig Evnen til at betale de direkte Skatter sluppet op, er ogsaa Evnen til at betale en Fragtverpris paa Varerne sluppet op. Den fornuftigste Form for Beskatning er den direkte Beskatning, ogsaa fordi man derved rammer Evnen. Det Krav har man fastholdt igennem Tiderne, og det maa man ganske særlig fastholde under de nuværende Forhold.

Hvad Ejendomsskylden angaar, beklager jeg den Stilling, som saavel det konservative Folkeparti som Partiet Venstre